

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

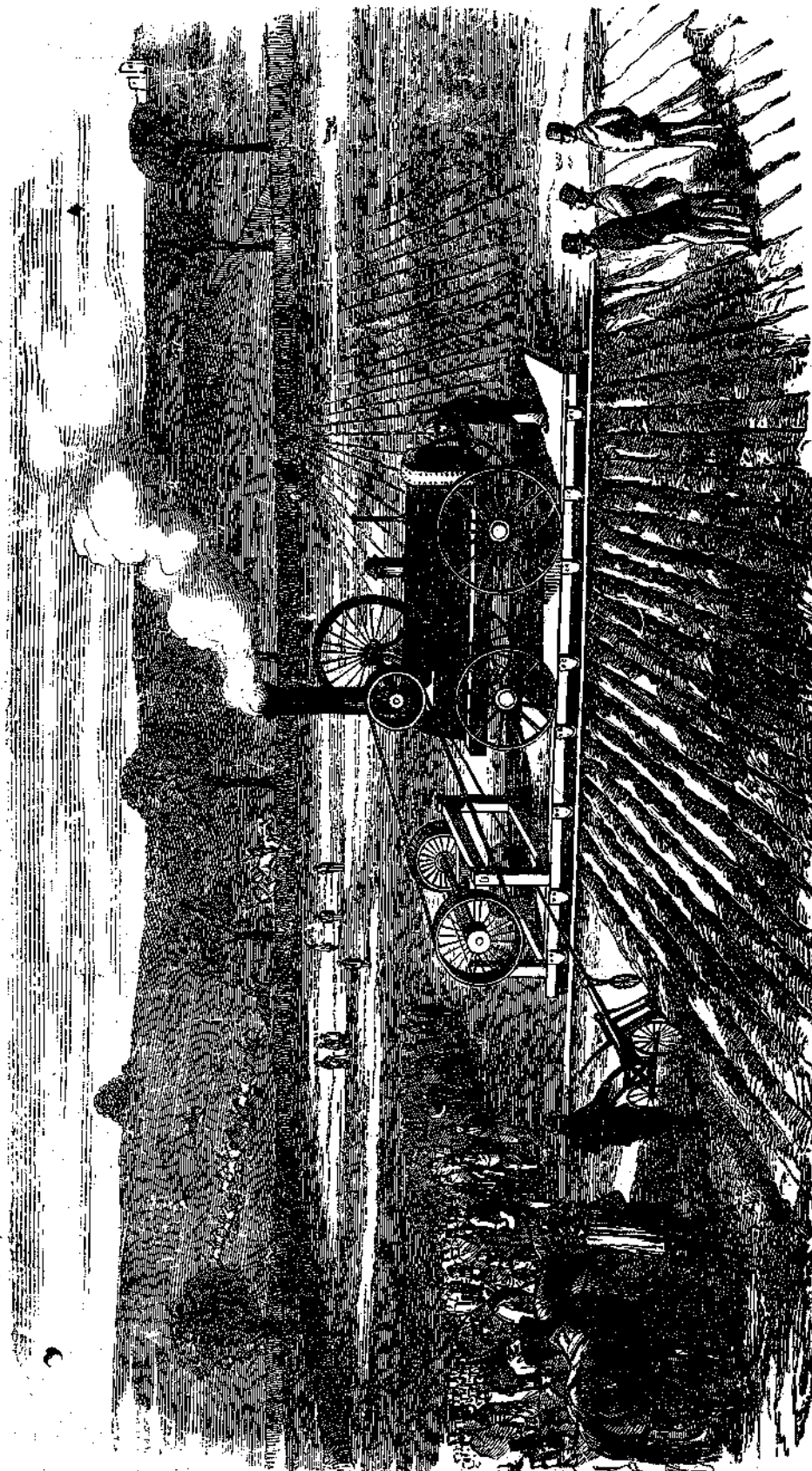
ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὅς συνεργάται δεκτοὶ πάντες
Συνδρομαὶ δεκταὶ
εἰς χαρτονόμισμα παντὸς ἔθνους,
προκληρονομήται.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ — ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἐκαστον φύλλον λεπτὰ 15.
Πώλησις εἰς τὰ κίβωτια καὶ πρακτο-
ρεῖα. Τόμοι ἀπλ. δρ. 10, χρυσῶδ. 12.
Ἐπιτερικῶν εἴδη 14.

ΓΡΑΦΕΙΑ ἐν ὁδῷ Ὀμήρου, 13 παρά τῷ Δυτικῷ ναῷ — ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐσῶτερ. δρ. 8, — Ἐξῶτερ. φρ. 12

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γενικαὶ τινες γνώσεις περὶ γεωργίας
— Τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη ὑπὸ Δ. Σ. — Ἐν-
τυπώσεις ἀπροσδοκῆτου ἐκδρομῆς
ἀπὸ τὴν Χαλκίδα Λαρίαν καὶ Βόλον
ὑπὸ Ροῦ. — Αἱ παράδοχοι περιπέτειαι
ἐνδὸς Ῥώσου σοφοῦ (μετ' εἰκόνων)
(μετάφρασις) ὑπὸ Φ. Πρίντζη. — Τὸ
πανύστατον φέλιγμα ὑπὸ Γερ Μίγγου-
λα. — Αἰνίγματα. Ἀύσεις. — Ἀλληλο-
γραφία. — Ἀγγελίαι.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΤΙΝΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Μέχρι πρό ὀλίγων ἐτῶν, ἡ πατρο-
παράδοτος πείρα καὶ τὰ πανάρχαια
ἐργαλεῖα καὶ συστήματα καλλιερ-
γείας, ἐξήρουν, οὕτως εἰπεῖν, τοῖς
γεωργοῖς, ἐν ἀνταποκρίνωμαι πρὸς
τὰς βιωτικὰς αὐτῶν ἀνάγκας, πρὸς
τοῦτο τὰ μάλιστα συντελοῦσης καὶ
τῆς φυσικῆς γονιμότητος τῶν ἀγρῶν·
σήμερον ὅμως ὁ εἰσχωρήσας καὶ παρ'
ἡμῖν πολιτισμὸς συνεπέφερε τὴν αὖ-
ξησιν τῶν δαπανῶν τῶν γεωργῶν,
οἵτινες πρέπει νὰ αὐξήσωσι τὸ ἐτή-
σιον αὐτῶν εἰσόδημα, ἤτοι τὴν πα-
ραγωγὴν τῶν προϊόντων, ἵνα καλύ-
ψωσι τὰς περιπλέον ταῦτα δα-
πάνας. Ἡ ἀπολαβὴ ὅμως μεγαλει-
τέρας συγκομιδῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀ-
γροῦ δὲν ἐπιτυγχάνεται ἢ διὰ τῆς
χρήσεως τελειότερων ἐργαλείων καὶ
συστημάτων κλλιεργείας, ὧν ἡ εὐ-
δοκίμησις ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἀπαιτεῖ
ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ γνώσεις ἰδι-
αιτέρας, ἀπορρυσάσας ἐκ πολυτῶν
μελετῶν καὶ πειραμάτων γενομένων
κατὰ τὸν φθίνοντα αἰῶνα.

Βεβαίως, δὲν εἶνε ἐνταῦθα ὁ κα-
τάλληλος χώρος, ἵνα ἐκθέσωμεν λε-
πτομερεῖας γεωργικῶν γνώσεων ἐν
ἐπιστημονικοῖς ὅροις, θὰ προσπαθή-
σωμεν ὅμως ἐν ταῖς κατωτέρω
γραμμαῖς δι' ἀπλῶν λέξεων νὰ κα-
ταστήσωμεν καταληπτὰς τοῖς ἀνα-
γνώσταις τὰς κυριώτερας τῶν θε-
μελιωδῶν γνώσεων τῆς γεωργίας,
τῶν ἀφορόντων εἰς τὸ ἔδαφος, τὴν
καλλιέργειαν αὐτοῦ, τὰ φυτὰ καὶ
τὰ λιπάσματα. Διότι διὰ τῶν γνώ-
σεων τούτων ὁδηγούμενος ὁ γεωργός,
καθίσταται ἱκανὸς νὰ ἐννοῇ τὰ μέσα

ών και άλλων γίνεται χρήση προς αύξηση και βελτίωση της παραγωγικότητας της γης, την επί των διαφόρων γεωργικών ζητημάτων εκτελούν πειραμάτων και σκεπτόμενοι περί των αιτίων και των αποτελεσμάτων να κρίνουν ασφαλώς περί του καλλιτέρου σπόρου, έργαλειού, λιπάσματος, κτλ. τα όποια πρέπει να μεταχειρισθώ προς αύξηση της παραγωγής των προϊόντων του.

Πάντα τα φυτά, από των δένδρων μέχρι των χόρτων, συνίστανται 1) κατά μέγα μέρος εξ ύδατος· 2) εκ διαφόρων οργανικών στοιχείων, και 3) εξ άνοργάνων ή όρυκτων στοιχείων και οργανικά μιν συνθέσεις είναι αι ουσίαι, αι όποιαι καιομένου φυτού τινος άπερχονται υπό μορφήν διαφόρων αέριων και καπνού, άνοργάνοι δέ ή ύπολειπομένη μετά τήνκαύσιν τέφρα. Διά πειραμάτων πολυαριθμών εύρον ότι τας μιν οργανικάς ουσίας πάσας σγέδον, τα φυτά άπορροφώσι διά των φύλλων (καρπών, άνθών κτλ.) εκ του αέρος, τας δέ άνοργάνους (άποτελούσας μόλις 2 εκατοστά του βάρους, των οργανικών κατεχόντων τα 98) διά των ριζών εκ του εδάφους, εν διάλυσει μετά του ύδατος. Ο όλικός αριθμός πάντων των στοιχείων εκ των όποιων οικοδομούνται τα φυτά, άνέρχεται εις 14, εκ τούτων όμως τα 10, τα μιν εύρίσκονται εν τω αέρι, τα δέ εισέρχονται εν τοις φυτοίς εις τοσούτον μικράν ποσότητα, ώστε τα εδάφη πάντοτε περιέχουσιν άρκούσαν ποσότητα εξ αυτών, σχετικώς προς τας άπαιτήσεις των φυτών. Τα έπιλοιπα όμως 4 δέν εύρίσκονται πάντοτε εις όλα τα εδάφη εις άρκούσαν ποσότητα· επειδή δέ τα κατ' έτος εκ του άγρού συγκομιζόμενα προϊόντα, φέρουσιν εν έαυτοίς ώρισμένην τινα ποσότητα των στοιχείων τούτων, άφαιρέθων εκ του άγρού, έπεται ότι, οι συνεχώς επί πολλά έτη καλλιεργούμενοι άγροί, εξαντλούμενοι ένεκα της άνωτέρω αιτίας, άποδίδουσι βαθμηδόν παρεχόμενου του χρόνου, μικροτέραν συγκομιδήν, όταν δέν προστίθενται αυτοίς τακτικώς τα κατ' έτος υπό της συγκομιδής άφαιρούμενα στοιχεία. Ίδιού λοιπόν ο λόγος της χρήσεως των λιπασμάτων. Τα άνωτέρω 4 στοιχεία είναι: το άζωτον, το φωσφορικόν όξύ, ή πόντασα και ή άσβεστος. Ωστε το έδαφος άποτελείται 1) εκ του σκελετού, ούτως έπειν, δηλ. της άργιλλου, άμμου, άσβεστού κτλ., εκ της αναλογίας των όποιων εξαρτάται ή φυσική ποιότης του άγρού, και 2) εκ των στοιχείων, άτινα χρησιμεύουσιν ως τροφή των φυτών· εκ της αναλογίας δέ και της κατά το μάλλον και ήττον διαλυτικότητος αυτών εξαρτάται ή χημική ποιότης, ήτοι ή γονιμότης του άγρού (γερό ή αδύνατο χωράφι).

Ανωτέρω είπομεν, ότι τα εκ του εδάφους διά των ριζών άπορροφώμενα στοιχεία πρέπει προηγουμένως να διαλυθώσιν εν τω ύδατι· εκ τούτου έπεται ότι ο άγρός, εν άποδώσει καλήν συγκομιδήν, δέν πρέπει μόνον να περιέχη εις άρκούσαν ποσότητα τα κυριώτερα 4 στοιχεία, αλλά και να περιέχη ταύτα υπό μορφήν συνθέσεων διαλυτών εν τω ύδατι, ίνα δύναται το φυτόν να τα χρησιμοποιήσῃ διά των ριζών αυτού. Ούτως δέ είναι ο λόγος διά τον όποιον καλλιεργούμεν το έδαφος. Ούτω δύναται άγρός τις να περιέχη μεγάλην ποσότητα των άνωτέρω χρησίμων στοιχείων, όταν όμως ταύτα εύρίσκονται υπό μορφήν συνθέσεων, άδιαλύτων, είναι άχρηστα διά το φυτόν, ένεκα δέ τούτου ο άγρός άποδίδει πτωχήν συγκομιδήν. Η καλλιέργεια του εδάφους εκθέτουσα τας συνθέσεις ταύτας εις την έπήριαν του αέρος, του ύδατος και της θερμότητος, μετά τινα χρόνον καθιστά ταύτας διαλυτάς, ίνα χρησιμευθώσιν υπό των μετά ταύτα σπαρησομένων φυτών. Επί τη βάσει του φαινομένου τούτου εξετάζοντες την έργασίαν του έγχωρίου και του εύρωπαϊκού άρότρου, άμέσως κατανοούμεν την ύπεροχήν του δευτέρου επί του πρώτου, διότι το μιν έγχώριον άφίνει πάντοτε μέρος άγρού άκαλλιέργητον, ενφ τω εύρωπαϊκόν ού μόνον ούδ' έλάχιστον μέρος του άγρού άφίνει άκαλλιέργητον, αλλά και άναστρέφει τελείως την γην, ένεκα δέ της άναστροφής ταύτης, τα μιν χόρτα σήπονται μεταβαλλόμενα εις λιπάσματα, τα δέ άδιάλυτα στοιχεία του κατωτέρου στρώματος εκτίθεν-

ται εις την εύεργετικήν έπιρροήν του αέρος και της θερμότητος. Εκ των άνωτέρω γίνεται καταφανής και ή ύπεροχή της βαθείας καλλιεργείας, διότι καλλιεργούμενο βαθύτερον του άγρού άνέρχεται εις την έπιφάνειαν μεγαλύτερα ποσότης στοιχείων εκ του κατωτέρου στρώματος, τα ότοιχεία δέ ταύτα χρησιμοποιούμενα κατόπιν υπό των φυτών παρέχουσι κατά πολύ άνωτέραν συγκομιδήν.

Η χημική ανάλυσις δεικνύει ότι έκαστον είδος φυτού (ιδιαιτέρως έκαστον μέρος του φυτού) συνίσταται εξ ώρισμένης ποσότητος στοιχείων, ήτις ποικίλλει μιν κατά τι εις τας διαφόρους χώρας, σχεδόν όμως είναι ή αυτή διά το αυτό είδος φυτού. Ούτω π. χ. εκ των ένδιαφερόντων τῶ γεωργῶ 4 στοιχείων περιέχουσι κατά μέσον όρον·

	Άζωτον	φωσ.όξύ	Πόντασ.	άσβεστος
ο Σίτος) σπόροι	2,08	0,82	0,55	0,06
) άχυρον	0,48	0,23	0,49	0,26
ή Κριθή) σπόροι	1,52	0,72	0,48	0,05
) άχυρον	0,48	0,19	0,93	0,33
ο Άραβόσιτος σπόρ.	1,60	0,55	0,33	0,03

Εκ τούτων δέ συναγεται, ότι ίνα άγρός τις άποδώσῃ καλήν συγκομιδήν αίτου δέν άρκεί μόνον να έμπεριέχη τα άνωτέρω τέσσαρα στοιχεία, αλλά και να περιέχη ταύτα εις αναλογίαν τοιαύτην, οίαν άπαιτεί ή σύνθεσις του φυτού τούτου. Ούτως ίάν άγρός τις περιέχη μεγάλην μιν ποσότητα εκ των λοιπών στοιχείων, μικράν δέ ένός μόνον, ο άγρός ούτος θ' άποδώσῃ πτωχήν συγκομιδήν, διότι τα φυτά εκ των λοιπών στοιχείων θ' άφομοιώσωσι μόνον τοσαύτην ποσότητα όση άπαιτείται εν άποτελεσθῇ ή αναλογία της ειδικής συνθέσεως των σχετικώς προς το εν μικροτέρα ποσότητα ύπάρχον στοιχείων. Έν τοιαύτη περιπτώσει διά μικράς δαπάνης προσθέτοντες το έλλείπον, στοιχείον άπολαμβάνομεν ένίοτε διπλάσιαν συγκομιδήν, πάντοτε όμως πλουσιωτέραν της προηγουμένης. Η άνεύρεσις των εν μικρῆ ποσότητα ύπάρχόντων στοιχείων και της συμπλήρωσεως αυτών γίνεται διά πειραμάτων ως εξής: Διαίρουμεν μέρος του άγρού εις τεμάχια ίσῃς έπιφανείας (1)2 στρέμ. π. χ.) και εν αυτοίς ρίπτομεν διάφορα λιπάσματα εις άφθονον ποσότητα περιέχοντα τα 4 ένδιαφέροντα στοιχεία. Ούτω εν τῶ 1ῳ δέν θα ρίψωμεν ούδέν λιπάσμα, εν τῶ 2ῳ θέτομεν κόπρον, εν τῶ 3ῳ χημικόν λιπάσμα, περιέχον άζωτον, εν τῶ 4ῳ λιπάσμα περιέχον φωσφορικόν όξύ, εν τῶ 5ῳ λιπάσμα περιέχον πόντασαν, εν τῶ 6ῳ άσβεστον, εν τῶ 7ῳ λιπάσμα πλήρες περιέχον και τα 4 στοιχεία και εν τῶ 8ῳ μικτόν λιπάσμα αποτελούμενον εκ κόπρου και χημικῶν λιπασμάτων. Κατά την έποχήν της συγκομιδής θερίζομεν συγχρόνως τα 8 ταύτα τεμάχια και άλωνίζομεν ιδιαιτέρως έκαστον εξ αυτών, συγκρίνοντες δέ τα διάφορα ποσά του προϊόντος (σίτου π. χ.) έννοούμεν ποίον εκ των στοιχείων ύστερεί εν τῶ άγρῳ, διότι το τεμάχιον ενφ πρεσβετῆ λιπάσμα περιέχον το στοιχείον τούτο θ' άποδώσῃ την άνωτέραν συγκομιδήν σχετικώς προς τα λοιπά.

(Έπεται το τέλος)

Η άνάπαυσις της συνειδήσεως και ή γαλήνη της ψυχῆς είναι άπόρροια εκτελέσεως καθήκοντος, άγανως πολυμύθου, κόπων έπιβληθέντων, δακρύων όφειλομένων, και έν γίνει άπόσιτος όφειλής προς τα περιχόμενα ήμίν αγαθά του κόσμου τούτου.

ΤΑ ΟΜΗΡΙΚΑ ΕΠΗ

(Συνέχεια και τέλος· ιδε προηγ. φύλλον)

Έν δέ Ίλιάδι :

Οϊώθη δ' Οδυσσεύς.
 όχθήσας δ' άρα είπε προς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 «Ω μοι έγώ, τί πάθα; μέγα μιν κακόν αίκε φέβομαι·
 πληθύν ταρθήσας·
 αλλά τί μοι ταύτα φίλος διελέξατο θυμός;
 οίδα γάρ θ,τι κακόι μιν άποίχονται πολέμοιο,
 δε δέ κ' άριστεύσει μάχη ένι, τόνδε μάλα χρεώ
 έσταίμηναι κρατερώς, ή τ' έβλησ ή τ' έβαλ' άλλων».

Έκει δέ όπου αι πλασται διηγήσεις παρέχονται, εν τη Μνηστηροφονία και πέραν, πάλιν εν' ως και εν Ίλιάδι.

Διν είναι δέ και εις ο ποιητής, διότι εκφράσεις τινές της Ίλιάδος δέν είναι και εις το έτερον, καθως οι στίχοι 216—223 της Τειχοσκοπίας. Έπειτα ή παρομοίωσις, «Αυτός δέ κτίλος εις έπεπληέτο στίχος άνδρών» κτλ. είναι και περι του Δίνειου, όσπερ ιδιωτισμός της Ίλιάδος· το δέ μέγιστον ότι ή Όδύς. γράφει κάπως μάλλον κατά το δόλιον την πολυτροπιαν αυτού, ως ένθυμίζουσι τα χωρία ν, 220 και 330.

Υπάρχει δέ και ο λόγος ότι ή Όδ. ούδενός περι του Όδυσσεώς άπτεται εξ όσων ή Ίλ., καθως και έσέλευσιν αυτή εις Τροίαν, άλλην αναφέρει μόνον την μετά του Μενελάου(Γ, 205—224 και Λ, 123—142). Άλλ' ύπόθεσις άλλη δέν έχωρει, είμή ότι ή Όδυσσεΐα είναι μεταγενεστέρα· ένισχύεται δέ τούτο και εκ των θεών μη βουλευομένων όλεθρόν ποτε, και είναι φιλανθρωπότεροι και θεοότεροι. Και εκ των όλίγου αξιολόγων κοινών, επί του σπουδαιότερου ήτοι της προστασίας της Αθηνάς προς τους αυτούς, παρατηρούνται τα εξής διάφορα· παρά το ότι κοινώς ιδοξάζοντο τα περι των ιδιαιζόντων κατά θεούς έργων, ή μιν προς τον Ηρακλέ' αυτής προστασία, πλην του ότι όμολογείται και υπό του Ησιόδου εν Ασπίδι: εν τη Όδυσ. μετά του Έρμού πάλιν του ιδιαιζόντος κείται «Έρμείας δέ μ' έμπεψεν ιδε γλαυκώπις Αθήνη».

Η δέ προς τας Αθήνας και τον Έρεχθέα τιμή, φέρε και νείον τι εις φώς, ότι το όνομα των Αθηνών εν Ίλ., άν ίζαιρηθή εν εν τῶ Καταλόγῳ χωρίον, δέν ύπάρχει, εν δέ τῆ Όδ. εν εν πολλῆ δόξῃ, και φαίνεται ότι ο ποιητής της Όδ. όπως την Αθηνάν, ούτως ήγάπα και την πόλιν. Αν δ' ήτον ο αυτός τούτο θα έγίνετο ήδη από της Ίλ., και όμως εκεί παρ' όλιγάκις τους έννοίκους, κείται μόνον εν τῶ καταλόγῳ ή Αθήνη· άλλ' αυτός άμφιβάλλεται και ή γνησιότης, ούτε ή χάρις του πρώτε εις τον ποιητήν της Ίλιάδος· εν μάλιστα μέρος αυτού, έπαρκει μόνον ν' άποδείξῃ την μετέπειτα παρεμβολήν εκ παραδόσεως τινος, και έπαύξῃσιν υπό ραψφδών, καθ' άς μετέβαινον χώρας: τούτιστιν αι πόλεις των Βοιωτών κατ' αυτόν, εν τῆ ύπαρχούσῃ Βοιωτία εκτείνονται ενφ του Ιστορικού μαρτυρία ή του Θουκιδίδου, εν' ότι οι Βοιωτοί 60 έτη μετά την Ίλιου άλωσιν, κατόκησαν εκει τῶντι δέ κατά τούτο μάλιστα του Καταλόγου των Αχαιών και των Τρώων, γίνονται άντιθέσεις προς την όλην Ίλ. όπου αι της τότε Καδμηίδος πόλεις έλάχιστ' αναφέρονται, οι δέ Βοιωτοί εις την Θεσσαλίαν νοούνται την τότε χάραν των.

Και πόλις Άρνη ίσως ήτο ή εν τῆ Καδμηίδι, εις δέ το Η,9, βεβαίωτερον ότι Άρνην την Θεσσαλικήν έννοεί. Μόνον δέ παρά την Κορναΐδα εκ μίας πόλεως, της Ύλης, αναφέρονται, και, «Παρ δέ οι άλλοι» λέγει εναιον Βοιωτοί μάλα πίονα δημόν έχοντες» (Ε, 709)· άλλά τούτο δη και ο Θουκιδίδης καλεί Άποδαμόν, ήτοι έχον εκει μερίδα της χώρας Ιστορεί δέ όμοι την και εκειθεν εις Τροίαν στρατείαν. Μία ειτι παρατηρείται άντιφάσις, ότι γίνεται μνήμη και των άρχαίων κατοίκων και έχουσι πλοία όθθεν όλιγώτερον των

Βοιωτών κατά είκοσιν. Ως έπίμειτρον δέ της έναντιότητος προς την όλην Ίλιάδα, οι Φωκίεις τάσσονται μετά των Βοιωτών(ως και αι χώραι εν' έγγύς), ενφ εν Ίλιάδι (N, 700), Ιστρατοπεδευόμενοι όμοι οι Φθίοι μάχονται μετά των Βοιωτών, κατά το ότι ήτο της Θεσσαλίας ή Φθιώτις.

Και αυτά μιν περι των θεών και του Καταλόγου, γλώσσα δέ των Έπών, μία ή Ίωνική μετά πάσης μειγμένης άλλης διαλέκτου είναι, άν και τα φερόμενα υπό της παραδόσεως ήδοντο καθ' όλην την Ελλάδα. Της Σμύρνης δ' ότι ήτο τοιαύτη, γνωστοί λόγοι φέρουσιν· ένύνατο λοιπόν τις να ήν' εν αυτή τῆ πόλει ή όπουδηποτε της Ελλάδος, και να ποιήσῃ εν τῆ κληθείσῃ Έπική, ή όποια περιέχει την Ίωνικήν μάλλον, ως από ταύτης και ή Αττική παρήχθη· διά μίσεως και συμμετρίας εν παντός ιδιώματος και διαλέκτου της και μέλιτος γλυκυτέρας και της ύπερτάτης γλώσσης, έγεινεν ή μόνη άνέφικτος επί πάσης της Γῆς γλώσσης του τα μάλιστα εύγενισαντος στολισμού. Διά την πολυπλοκον δ' εκείνην της διασκευής των Έπών τέχνην, καλόν είναι το λεγόμενον, ότι εν Σμύρνην ή ποικιλία των άποίκων, εκίνει εις άμιλλαν μεγάλων έργων· και κατά τούτο τις οίδεν εις πόσον ύψος ένύνατο ν' αναπτυχθώσιν αι τοιαύται θεωρίαί, ώστε να ποιηθώσιν ύφ' έτέρων ποιητών ή Ίλιάς και ή Όδυσσεΐα.

A. S.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΥ ΕΚΔΡΟΜΗΣ ΑΝΑ ΤΗΝ ΧΑΛΚΙΔΑ ΔΑΜΙΑΝ ΚΑΙ ΒΟΛΟΝ

(Συνέχεια, και τέλος)

Την έπαύριον ο κάλλιστος νέος και φίλος ήμῶν κ. Τιμ. Κατρηγεωργίου τελειόφοιτος της ιατρικής ανέλαβε να συνοδεύσῃ και όδηγήσῃ ήμάς προς τους ήματέρους συνδρομητάς και έπισκεψήσῃ των κυριωτέρων και σημαντικωτέρων μερών της πόλεως.

Ο Βόλος δέν είναι όπως τον έννοίσετε μέχρι τούδε κ. Πρίντεζ, μάς έλεγεν ο κ. Τιμολέων, έξωτερικώς και φαινομενικώς ίσως δέν κάμνει την δέουσαν έντύπωσιν· έλθετε εκ του πλησίον να ίδετε αυτόν και εξετάσῃτε την ζωήν την κίνησιν και το έμπόριον του και τότε θα σχηματίσῃτε ακριβή ιδέαυ περί αυτού. Παραμείνατε, ει δυνατόν, έτι όλιγας ήμέρας, να μεταδώμεν όμοι εις τας κόμας του Πηλίου, την έστίαν του πλούτου αυτού και τότε θα πεισθῃτε περί της εύπόρου καταστάσεως αυτού. Να έπισκεφθώμεν την Μακρινίταν, την Πορταρίαν, την Ζαγοράν, Μήλιας και λοιπά χωρία και τότε θα μάθῃτε την πραγματικήν κατάστασιν του Βόλου. Αφρον, άν θέλετε, μεταβαλίνομεν εις Πορταρία.

Ο Τάκης παρετήρει αυτόν μετά προσοχής.
 — Και πῶς θα μεταδώμεν εκει επάνω; τον έρωτά.
 — Μί τα ζωα.
 — Αφού δέν έχετε άμάξας, δέν είναι δυνατόν να ύποφέρωμεν με τα ζωα, απήντησεν άφελώς ο Τάκης. Ημεις παντού με πλοία σιδηροδρομώσας και άμάξας ταξειδεύομεν και έπισκεπτόμεθα τους συνδρομητάς μας.
 — Θα κάμωμεν· αι ήμεις άμάξητας όδοός, ύπέλαβεν ο κ. Τιμολέων και ήδη ο κ. Βασάνης κατέβαλε χρήματα και κατασκευάζει την μέχρι Πορταρίας όδόν.

— Τότε άμα την τελείωσῃ μεταβαλίνομεν εκει, έπικρίθη.
 Και ούτω άπεφασίσθη το έρχόμενον έτος, Θεού εύδοκούτος, να έπισκεφθώμεν τας ώραιας κόμας του Πηλίου.
 Μετά την συζήτησιν ταύτην, μετέβημεν πρώτον προς έπισκεψήν του κ. Σαραφοπούλου συνδρομητού μας, δν δέν εύρομεν δυστυχώς οίκοι. και αφήκαμεν το έπισκεπτήριόν μας. Ούτος θεωρείται εις των προύχόντων του τόπου. Είτα μετέβημεν παρά τοις κυρίοις Άδελφοίς Γαλαβάν, καταστηματάρχαις, ότινες διατηρούσι το καλύτερόν και τελειότερον κατάστημα άλευροπωλείου και έργαστήριον ζυμαρικῶν, δν εισίν και Ιβρυταί. Περιεργασθέντες δέ αυτά μετά προσοχής, συνεχάρημεν τους διευθυντάς αυτών διά την καλλίστην τάξιν και καθαριότητα, ως και την έπιτυχήν κατασκευήν πάντων των ζυμαρικῶν ειδών.
 — Και πῶς πηγαίνου αι έργασίαι, ήρωτήσαμεν, είσεθε είχαριήτημένοι από την έξαγωγήν;

— Πολύ, μὰς ἀπήντησαν, διότι προμηθεύομεν καὶ τὸ ἰσωτερικόν. Ἐκείθεν δευτερογενῶς εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Δ. Καλαμίδα...

Κάλλιστον ὁμοίως ἐπιχειροῦν διατηρεῖ ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ 1882 καὶ ὁ ἐκ Πηλίου κάλλιστος νέος κ. Ἀντ. Ξανάρης...

— Καὶ πόθεν προμηθεύσατε τὴν ζυλείαν; ἠρώτησα, ἔχετε ἐργασίας;

— Ὅς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καθ' ἑδωμάδα σχεδὸν ἐκ Τεργέστης μοὶ ἀκίνηται καὶ δόξα τῷ Θεῷ ἔχομεν ἀρκετὰς ἐργασίας...

— Χαίρω πολὺ, εἶπον καὶ μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Ν. Στάμου...

Κατεγίνετο δὲ τότε εἰς παρασκευὴν φαρμάκων, ἅτινα πρὸς χάριν μὰς ἀφῆκεν.

— Αὐτὸ δὲν μὰς εὐχαριστεῖ κ. Στάμου, εἶπον, διότι οἱ ἀσθενεῖς θ' ἀναμένουν τὰ φάρμακά σας.

— Δὲν βλάπτει, εὐτυχῶς ἤδη ἔχομεν ὑγίαν καὶ αἱ συνταγαὶ μὰς δὲν εἶναι ἐκείνουσαι.

— Καὶ πῶς πηγαίνουν αἱ φαρμακευτικαὶ ἐργασίαι σας κ. Στάμου, εἶπε εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν ὑγίαν τῶν πελατῶν σας;

— Ὁμολογουμένως ἔχει, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ περῶμαι ἀπὸ τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων.

Ὁ κ. Στάμου ὡμίλει εὐκρινῶς καὶ ἀφοῦ μὲ ἠρώτησε περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν μὰς εἰς Βόλον καὶ τῷ ἀπήντησα...

— Αἶ τότε, ἐγγράφατε καὶ ἐμὲ ἀπήντησε μειδιῶν. Καὶ ἀποχαιρέτησαντες αὐτόν, ὅπως μὴ τὸν ἀπασχολῶμεν...

Ἐπὶ τῆς προσώψεως αὐτοῦ παρατηρῶ τὸ βασιλικὸν στέμμα καὶ ἀμέσως ἀναπολά, ὅτι διατηρεῖ καὶ ὑποκατάστημα εἰς Ἀθήνας.

Ὁ κ. Στεργίου εἶνε ὁ κυριώτερος καπνοπαραγωγὸς τοῦ Βόλου, κάμνει λαμπρότατας ἐργασίας καὶ μεγάλην ἐξωτερικὴν ἐξαγωγήν...

Τὸ ἐσπέρας προσεκλήθημεν εἰς τὸ θέατρον, παρὰ τοῦ κ. Βερόνη, εὐρισκομένου κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐν Βόλῳ...

Ἡ δεσποινὴ Βερόνη ἦτο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀπαράμιλλος καὶ εἰς τὸ ἐπακρον τῆς ἐπιτυχίας-της. Ἡ ἀκλόνη καὶ ἡ τελεία ὑπόκρισις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραβληθῶσι.

— Νὰ τὰ γράψητε, νὰ τὰ γράψητε, μοὶ εἶπεν ἐπανειλημένως καὶ νὰ τὰ εἰπῆτε εἰς τοὺς ἐδῶ κυρίους, οἵτινες μοὶ φαίνονται πολὺ ἀδιάφοροι καὶ ψυχροί.

— Ἐμαθὸν τῆ εἶπον, τὸ αἶτιον, δὲν ἐπευφημοῦν τὴν τέχνην ἢ μετὰ ἐπανειλημένην ἐπιτυχίαν. Φοβοῦνται τὴν μεταμέλειαν.

Τὴν ἐπαύριον μετέβην μετὰ κ. Χατζηγεωργίου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ βυρσοδεψίου Νικολῆ καὶ Σας πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς πόλεως...

— Πῶς; τῷ λέγω, σὺ ὁ Διαμαντόπουλος ἐδῶ; ἄλλον τινὰ ἀνέμενον νὰ ἴδω.

— Μπα; καὶ σὺ ὁ Πρίντζης μοὶ λέγει, καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἄλλος τις Πρίντζης ἐξείδεδε τὴν αὐθῆσιν.

Καὶ ἐγελοῦσα καὶ ἐγελοῦσε καὶ τῷ ἔσφιγγα τὴν χεῖρα καὶ μοὶ ἔσφιγγε τὴν ἰδικήν μου.

Ὁ δὲ Τάκης μὰς παρετήρει ἐκπληκτῶς γελῶν καὶ αὐτὸς.

— Ἀμ, κάθησαι νὰ τὰ ποῦμε, καλὲ μου Πρίντζη, μοὶ λέγει καὶ ἐν ταῦτ' ἀνατίθειται τσιγαρέτα, κονιάκ, καφέ καὶ γλύκισμα...

Ἦτο ἔθνος ἐπὶ τῇ συναντήσει μὰς ταύτην.

— Ἀμ, πὲς μοὺ τὰ νέα τῶν Ἀθηνῶν, μοὶ λέγει. Τί κάμνει ὁ Μπατσιῶς, τί γίνεται ὁ Σκληθωνιώτης; πῶς πηγαίνει ὁ Γαβαλάς.

— Ἀμ, δὲν τὰ ξέρεις, ὁ Μπατσιῶς ἔφερε τὸ Παρίσι εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ Σκληθωνιώτης κάμνει ταξίδια ἀδιάκοπα εἰς Εὐρώπην, ὁ δὲ Γαβαλάς αἰωνίως ὁ αὐτός, δὲν ἀλλάζει ποτὲ...

— Ἀμ ὁ Λαμπρῆς;

— Ἄρχισε καὶ πλουτίζει ἐκ νέου μὲ τὰ παιδιὰ του.

— Ὁ Ἀσλάνης καὶ ὁ Τσόχης;

— Ἐγέμισαν τὰς Ἀθήνας ἀπὸ θεάτρα.

— Ἀμ οἱ ἀδελφοὶ σου, αἱ ἀδελφαὶ σου;

— Ἰπανδρεύθησαν ὅλοι.

— Ἀμ ὁ σὺ;

— Καὶ ἐγὼ καὶ καταγινομαι τώρα μὲ τὴν αὐθῆσιν.

— Λαμπρά, λαμπρά κάμνει, ἀλλὰ μοῦ χάνονται ὅλα τὰ φύλλα. Μοῦ τὰ παίρνουν ἀδελφοί.

— Καλεῖτερα, νὰ ξαναγοράσῃς ὅλην τὴν σειρὰν.

— Πόσο τόμοι εἶναι καὶ πόσον ἔχουν;

— Πέντε τόμοι πρὸς 10 δραχμὰς κάμνουν 50 δραχμὰς.

— Λάβε τὰς καὶ νὰ μοῦ στείλῃς ὅλην τὴν σειρὰν.

— Εὐχαριστῶς.

Ἦνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιόν του τὸ ὁποῖον ἦτο πλήρες χρημάτων.

— Ἀμ σὺ, τὸν ἐρωτῶ τί κάμνεις;

— Ἐγὼ, φίλε μου, ἀφ' οὗ ἤλθον ἐδῶ εἶδα τὴν τύχην μου, κάμνω πολλὰς ἐργασίας τραπεζικὰς καὶ ἐμπορικὰς, δάνεια, ἀγοραπωλη-

οῦσας αἰτηρῶν, καπνῶν καὶ διαφόρων προϊόντων καὶ πηγαίνω καλά.

Ἐυρομένον ἕνα τῶν δύο ἀδελφῶν ἐξωθὲ τοῦ καταστήματος ζυγίζοντα καὶ φορτίζοντα σάκκουσ αἰτηρῶν.

— Μὰ σὺ εἶσθε πλέον μηχανὴ καὶ ἔχει ἄνθρωπος, τῷ λέγω τότε.

— Καὶ τί θέλετε, νὰ ὀμιλῶμεν περὶ τῆς «Φύσεως»; νὰ σὺς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν μοὶ ἀρέσει πλέον καὶ θὰ παύσω.

— Διατί;

— Διότι δὲν γράφετε πλέον καλά.

— Καὶ τί θέλετε νὰ γράψωμεν;

— Νὰ, ὅπως εἰς τὰς ἀρχάς, περὶ ἀστρονομίας, περὶ φυσικῶν φαινομένων, περὶ ἀνακαλύψεων, περὶ...

— Ἀ! κατάλαβα. Ἐπιτήδεε ἐπαύσαιμεν, διὰ νὰ μὴ βαρυνθῆτε, πάντοτε τοιαῦτα ἀναγινώσκοντες. Προσεχῶς θὰ ἐπαναλάβωμεν πάλιν τὰ θέματα ταῦτα.

Τότε εὐχαριστῶς ἐξακολουθῶ συνδρομητὴς σας καὶ ἐγὼ.

Καὶ ἀποχαιρέτησαντες τὴν ἐκπροσώπουσιν ταύτην τῆς ἀληθοῦς ἐργασίας, μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν κυριῶν Ἀ. Παπακρηστοῦ, Κωνστ. Κυριακοπούλου, Δ. Σταμάτη, Κ. Στυλοῦδη, Ἰω. Κοκκιᾶδου καὶ Ἰω. Κουμουνοῦρου, ἀπάντων καλλίστων ἐμπόρων καὶ συνδρομητῶν τῆς αὐθῆσιν, φιλομούσων καὶ ἐκαίρων φίλων, μεθ' ὧν ἀπεσῶρθημεν εἰς τὸ καφενεῖον Γιανοπούλου, παρὰ τὴν ἀκτὴν, πρὸς ἀνακούφισίν μου.

Τὸ ἐσπέρας προσεκλήθημεν εἰς τὸ θέατρον, παρὰ τοῦ κ. Βερόνη, εὐρισκομένου κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐν Βόλῳ μετὰ τοῦ θιάσου του, ὅπως ἐδῶ, ὡς μοὶ εἶπε, τὴν δεσποινίδα Αἰκατερίνην μετὰ τὴν εἰς Εὐρώπης ἐπάνοδον. Ἐξείδεδε τὴν Φαίδρα. Τὸ θέατρον ἦτο καταμυστον θεατῶν, πληρὴ ἀπαθῶν καὶ σχεδὸν ἀδιαφόρων πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν καὶ τὴν πρόδοον τῆς ἐλληνικῆς σκηνῆς.

Ἡ δεσποινὴ Βερόνη ἦτο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀπαράμιλλος καὶ εἰς τὸ ἐπακρον τῆς ἐπιτυχίας-της. Ἡ ἀκλόνη καὶ ἡ τελεία ὑπόκρισις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραβληθῶσι. Συνεχάρην αὐτὴν ἀμέσως ἐν τοῖς παρασκηνίοις καὶ τῇ εἶπον, ὅτι ἤδη παρίστανεν πολὺ καλεῖτερον καὶ ἀπὸ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς Ἀθήνας.

— Νὰ τὰ γράψητε, νὰ τὰ γράψητε, μοὶ εἶπεν ἐπανειλημένως καὶ νὰ τὰ εἰπῆτε εἰς τοὺς ἐδῶ κυρίους, οἵτινες μοὶ φαίνονται πολὺ ἀδιάφοροι καὶ ψυχροί.

— Ἐμαθὸν τῆ εἶπον, τὸ αἶτιον, δὲν ἐπευφημοῦν τὴν τέχνην ἢ μετὰ ἐπανειλημένην ἐπιτυχίαν. Φοβοῦνται τὴν μεταμέλειαν.

Τὴν ἐπαύριον μετέβην μετὰ κ. Χατζηγεωργίου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ βυρσοδεψίου Νικολῆ καὶ Σας πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς πόλεως...

— Πῶς; τῷ λέγω, σὺ ὁ Διαμαντόπουλος ἐδῶ; ἄλλον τινὰ ἀνέμενον νὰ ἴδω.

— Μπα; καὶ σὺ ὁ Πρίντζης μοὶ λέγει, καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἄλλος τις Πρίντζης ἐξείδεδε τὴν αὐθῆσιν.

Καὶ ἐγελοῦσα καὶ ἐγελοῦσε καὶ τῷ ἔσφιγγα τὴν χεῖρα καὶ μοὶ ἔσφιγγε τὴν ἰδικήν μου.

Ὁ δὲ Τάκης μὰς παρετήρει ἐκπληκτῶς γελῶν καὶ αὐτὸς.

— Ἀμ, κάθησαι νὰ τὰ ποῦμε, καλὲ μου Πρίντζη, μοὶ λέγει καὶ ἐν ταῦτ' ἀνατίθειται τσιγαρέτα, κονιάκ, καφέ καὶ γλύκισμα...

Ἦτο ἔθνος ἐπὶ τῇ συναντήσει μὰς ταύτην.

— Ἀμ, πὲς μοὺ τὰ νέα τῶν Ἀθηνῶν, μοὶ λέγει. Τί κάμνει ὁ Μπατσιῶς, τί γίνεται ὁ Σκληθωνιώτης; πῶς πηγαίνει ὁ Γαβαλάς.

— Ἀμ, δὲν τὰ ξέρεις, ὁ Μπατσιῶς ἔφερε τὸ Παρίσι εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ Σκληθωνιώτης κάμνει ταξίδια ἀδιάκοπα εἰς Εὐρώπην, ὁ δὲ Γαβαλάς αἰωνίως ὁ αὐτός, δὲν ἀλλάζει ποτὲ...

— Ἀμ ὁ Λαμπρῆς;

— Ἄρχισε καὶ πλουτίζει ἐκ νέου μὲ τὰ παιδιὰ του.

— Ὁ Ἀσλάνης καὶ ὁ Τσόχης;

— Ἐγέμισαν τὰς Ἀθήνας ἀπὸ θεάτρα.

— Ἀμ οἱ ἀδελφοὶ σου, αἱ ἀδελφαὶ σου;

— Ἰπανδρεύθησαν ὅλοι.

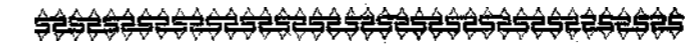
— Ἀμ ὁ σὺ;

— Καὶ ἐγὼ καὶ καταγινομαι τώρα μὲ τὴν αὐθῆσιν.

θημεν τοὺς καλλίστους φίλους καὶ συνδρομητὰς μὰς κυρίους Εὐστ. Μανόπουλον, τοὺς ἀδελφοὺς Παπαδημητρίου ἐμπόρου, γνησίους Πυλωρίτας καὶ τοῦ ποῦ Μακρουνταῖωτας, Εὐστ. Κλιτεῖνάρη δραστήριον καὶ ἱκανώτατον ἐμποροπλοίαρχον καὶ ἐτέρουσ τινὰς συνδρομητὰς μὰς, μεθ' ὧν ἀπεσῶρθημεν οἴκῳ.

Ἦ ἐπαύριον δὲ περὶ τὴν μεσημβρίαν τῇ συνοδείᾳ τῶν ἀξιότιμων φίλων μὰς κυριῶν Ν. Νικολαΐδου, Κ. Κανταρτζῆ, Τιμ. Χατζηγεωργίου, Θ. Ριζοπούλου, Ἰω. Γιανουλοπούλου καὶ Φουρτουναῖδου ἐπιθεωροῦμεθα εἰς τὸ διὰ Παιρατῶν ἀνεχωροῦν ἀτμόπλοιον καὶ ἀκριβῶς τῇ μία μ. μ. ἀπεχαιρέτομεν διὰ τῆς χειρὸς τοῦ βλέμματος καὶ τῆς καρδίας τὸν ἀγαπητὸν μὰς πλέον καταστάνα Βῆλον καὶ τοὺς περὶλημένους ἡμῶν φίλους.

Φ. Ψ.

31 C. FURE ET H. DE GRAFFIGNY 31

ΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΝΟΣ ΡΩΣΣΟΥ ΣΟΦΟΥ

Μετὰ 300 καλλιτεχνικῶν εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.

Κατὰ μετάφρασιν Φ. ΠΡΙΝΤΖΗ.

(Συνέχεια, ἰδὲ προηγούμε. φύλλον).

Ὁ δὲ Γοντράν ἐξέβαλε κραυγὴν φρίκης.

Πρὶν ἢ κατορθώσωσιν ὁμοῦ οἱ γῆνοι νὰ τρέξωσι πρὸς ἀπολύτρωσιν ἐπὶ τῷ Σάρπ κατὰρθωσαν καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ βλήματος ἀποσῶρας δὲ μετ' ἐπιτηδειότητος τὸ περιεκάλυπτον αὐτὸ περιεκάλυμμα, τὸ βλήμα ἐφάνη λάμπον ὡς ἀδάμας πρὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

Ὁ Ὀσιπῶφ καὶ οἱ σύντροφοὶ τοῦ διετέλου ὡς κεραυνοπληκτοί, ἐνῶ τὸ βλήμα ὑπήκον εἰς τὴν ἔλξιν τοῦ φωτός, ἤρξατο ὡς βέλος φεύγον ἐκείθεν καὶ μετασφύρον ἐν αὐτῷ τὸν Φαίδωρ Σάρπ μετὰ τῆς κόρης τοῦ ἀσπονδοτέρου ἔχθρου του.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ ταύτῃ ὁ Μιχαὴλ Ὀσιπῶφ κατέπεισε ὡς μολύβδος λιπθῆναι εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Φρικουλέ, ἐνῶ ὁ Γοντράν κατακρηματισμένος καὶ ὅλος ἀνίσχυρος ἤπειλε διὰ τοῦ γρόνθου του τὸ Ἄπειρον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Ὅπου οἱ ἡμέτεροι ἦρωες εὐρίσκονται πρὸ τῆς ἀπελπισίας.

Ἀληθῆς ὁ Φρικουλέ ἦτο καλλίστος νέος καὶ μολονότι δι' ὅλους ἰδιαιτέρους λόγους δὲν ἠγάπα τὰς γυναῖκας, ἐν τούτοις εἶχε καρδίαν ἐξαιρετοῦ. Καὶ ἀφ' ἐνὸς μὲν ἔχαιρεν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίῳ περιστάσει, ἥτις ἐμακατοῦ τὸν γάμον τοῦ φίλου του, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἠσθάνετο θλίψιν ἐπὶ τῇ ἀνεπανορθώτῳ συμφορᾷ τοῦ κόμητος, ὅστις ὡς παράφρων ἐκραύγαζε πότε μὲν καλῶν τὴν Σελήνην, πότε δὲ ὕβριζων τὸν Σάρπ.

Τοῦ βλήματος οὐδὲ ἔγχο, κἂν ἐφαίνετο πλέον.

Ὁ Ὀσιπῶφ διετέλει ἐντελὸς ἀκίνητος καὶ θὰ ἐξελάμβανέ τις αὐτὸν ὡς θεβνωτῶτα, ἂν ἰλαχίστη τις πνοὴ δὲν διεξέφυγε ποῦ καὶ ποῦ ἐκ τῶν χειλέων του.

Μόνον ὁ Φρικουλέ διετήρησε τὴν ψυχραιμίαν του, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἶδε νὰ λάβῃ μίαν ἀπόφασιν.

Ἦδη οἱ σεληνῆται ἔχον κενώσει τὸν κρατῆρα καὶ ἀπὸ λακρόντων μολίς ἐτι ἐφαίνοντο καθ' ὁμάδας εἰσέρχομενοι ἐντὸς τῶν σπηλαίων των.

— Οἱ ἰγώστα! διελογίσθη ὁ Φρικουλέ, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν μὲ ἠρώτησε τί συνέβη.

Αἴφνης ὁμοῦ ἠσθάνθη τὴν χεῖρα τινὸς ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Στραφεὶς εἶδε τὸν Τελιγγᾶ.

— Πρέπει νὰ σπεύσῃτε, τῷ λέγει, νὰ φύγητε.

— Πῶς καὶ ποῦ νὰ ὑπάγωμεν;

Ὁ Τελιγγᾶ ἔθεσε τὸν δάκτυλόν του ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ νεανίου.

— Ὅχι, ἀνέκραξεν ὁ Φρικουλέ, εἶμαι πολὺ καλά, βεβαίως θεῖτε, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ, διατί μὰς βιάζεστε νὰ φύγωμεν.

— Ἡ νύξ, ἀπεκρίθη λακωνικῶς ὁ σεληνῆτης.

Καὶ ὄντως τροχάδον ἐπήρξατο ἡ ἀναμενομένη φρικώδης καὶ μέλαινα νύξ τῆς σελήνης.

Μετὰ τὴν ἀπόλειαν τῆς Σελήνης.

— Φρίκη! εἶπεν ὁ Φρικουλέ, νομίζω ὅτι μοῦ θέτουν παγωμένον μανδύαν ἐπὶ τῶν ὤμων.

Χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ καιρὸν ὁ Φρικουλέ, ἔλαβε τὸν Ὀσιπῶφ ἐπ' ὤμων καὶ ἔφερεν αὐτὸν εἰς μίαν μεγάλην αἰθουσαν ἐπὶ τούτῳ διατεθεισαν αὐτοῖς.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἔκειτο ἐτι ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κρατῶν ἐτι τὸ ρεβόλβερ, καθ' ἣν στιγμὴν τὸν εἶχε προσβάσει ὁ Σάρπ.

— Τὸ ψῦχος τὸν ἐτελειώσεν, εἶπεν ὁ σεληνῆτης.

— Τουλάχιστον νὰ τὸν θάψωμεν, προσέθηκε τεθλιμμένος ὁ μηχανικός.

— Μάτην θὰ κοπιάσωμεν, εἶπεν ὁ Τελιγγᾶ, διότι τὸ ψῦχος θὰ τὸν ἀποξηράνῃ, ὥστε καλὸν εἶνε ὅπταν ὁ ἥλιος ἐπανέλθῃ τότε νὰ τὸν θάψωμεν.

Παραδειχθέντες τούτο, ὁ Φρικουλέ ἀπεσῶρθη εἰς τὸ διαμέρισμά του, ἐνθα εὐρε τὸν κόμητα λίαν καταβεβλημένον καὶ κρᾶζοντα.

— Σελήνη! Σελήνη!

— Καὶ νομίζεις, φίλε μου, ὅτι οὕτω πράττων καὶ ἀπελπιστικῶς καλῶν τὴν Σελήνην σου θὰ τὴν ἀποκτήσῃς ἐκ νέου;

— Τὸ γνωρίζω, ἀπήντησε μετὰ λύπης ὁ κόμης, τετέλεστα διὰ παντός! ἡ εὐτυχία μου ἀπέπτη.

— Ὅχι, μὴ ἀπελπίζῃσαι, ἡ εὐτυχία σου δὲν ἀπέπτη διὰ παντός, ἀλλ' ἔως προσκαίρως.

— Ο κόμης έγερθείς ελαβε τὰς χεῖρας τοῦ φίλου του.
 — Τι ἔνοιός, τῷ εἶπε, ἔχεις καμμίαν ἐλπίδα, κανὲν σχέδιον;
 — Ὅχι, ἀλλὰ δὲν ἔχω καὶ οὐδεμίαν ἀπελπισίαν.
 — Τότε νομίζεις, ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὴν ἐπανεῦρωμεν;
 — Τίς οἶδε! οὐδὲν τὸ ἀδύνατον εἰς ἀνδρας, οἱ ἡμεῖς.
 Πρέπει πρὸ παντός νὰ παλαίσωμεν κατὰ τοῦ Ἀπίρου, οὐ-
 τινος ἤδη ἀνελάβομεν τὸν ἀγῶνα.
 Ὑπόκοφος ἀναστεναγμὸς ἠκούσθη ὅπισθεν αὐτῶν καὶ
 εἶτα ἡ τεθλιμμένη φωνὴ τοῦ Ὀσιπῶφ ἠκούσθη λέγουσα:

Οἱ Σελήνηται ἀποχωροῦντες εἰς τὰς κατοικίας των

— Φῦ! δὲν πρόκειται νὰ παλαίσωμεν κατὰ τοῦ Ἀπίρου ἀλλὰ κατ' αὐτῆς τῆς ἰδίας ἡμῶν φύσεως, διότι δὲν πρόκει-
 ται μονοῦ νὰ εὕρωμεν τὸ μέσον τῆς ἐκ νέου καταδιώξεως
 αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου Σάρπ, ἀλλὰ καὶ κατ' αὐτῆς τῆς ἰδίας
 ἡμῶν ὑπάρξεως, διότι δὲν μᾶς ἀφῆρασε μόνον τὸ βλῆμα,
 ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς μας καὶ δὲν ἔχομεν πλέον
 οὔτε τροφάς, οὔτε ὕδωρ, οὔτε ἀέρα.
 — Νὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τοὺς σελήνητας, προσέθηκεν ὁ-
 λως εὐέλπιδος ὁ Γοντράν.
 — Δὲν μᾶς ὠφελοῦσιν, ἀπεκρίθη ὁ Ὀσιπῶφ, διότι αὐταὶ
 περιέχουσιν οὐσίας μόνον καταλλήλους διὰ τὸν ὀργανισμόν
 αὐτῶν.
 Ὁ Γοντράν κατέστη πελιδνότατος, συλλογισθεὶς ὅτι ἡ θέσις
 των ἦτο λίαν φοβερά.
 — Περιέργον, προσέθηκε τότε οὗτος, νὰ ἐφευρισκώμεν σύ-
 στημα μεταφορᾶς μας εἰς ἑκατομμύρια λευγῶν ἀποστάσεως
 ἐπὶ φωτεινῆς ἀκτίνος ἢ ἐν ηλεκτρικῷ ρεύματι καὶ νὰ μὴ δυ-
 νάμεθα νὰ ἐφεύρωμεν ἐν χοιρομήριον ἢ ἐν μπιφτεκί, &! σὰς
 βεβαίῳ ὅτι τοῦτο εἶνε φοβερόν.
 Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζοντο νὰ ζητήσωσι καὶ τὴν γνώμην τοῦ γέ-
 ροντος, οὗτος ἰγέρων τὴν κεφαλὴν ἀπὸ χειρογράφων σημει-
 ῶσεών του.
 — Ὁ Σάρπ, εἶπε, δὲν θὰ φθάσῃ τὴν Ἀφροδίτην πρὸ
 25 ἡμερῶν, διότι μόλις μετὰ ἓνα μῆνα ὁ πλανήτης οὗτος θὰ
 ἔλθῃ εἰς σύνοδον μετὰ τοῦ ἡλίου εἰς τὴν μεγαλειτέραν αὐ-
 τοῦ γειτνιασίαν πρὸς τὴν γῆν, ἐξ ἧς θὰ ἀπέχῃ μόλις 12 ἑκατ.
 λευγῶν.
 — Ἐλάβετε ὑπ' ὄψει εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς σας κ. Ὀσι-
 πῶφ, ἠρώτησεν ὁ Φρικουλέ, τὴν ἐλάττωσιν τοῦ βάρους τοῦ
 βλήματος;
 — Βεβαίως, καὶ εὗρον ὅτι ἡ διάρκεια ἡλαττώθη κατὰ 4
 ἡμέρας 18 ὥρας 14' λεπτά καὶ 30" συνεπείρ βάρους 285
 χιλιόγραμ. ἄτινα ἀντιπροσωπεύομεν ἡμεῖς οἱ τέσσαρες.
 — Καὶ εἰς τί χρησιμεύουσιν οἱ ὑπολογισμοὶ αὐτοὶ;
 ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Εἰς τὸ νὰ εὕρωμεν μέσον ταχύτερον, ἵνα φθάσωμεν ἐν
 25 ἡμέραις καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν Ἀφροδίτην, ὅπως συλλάβω-
 μεν τὸν ἄτιμον αὐτὸν Σάρπ καὶ ἐλευθερώσωμεν τὴν Σελή-
 νην, ἀπεκρίθη ὁ Φρικουλέ.
 Ὁ Ὀσιπῶφ σιωπηλὸς ἐσφίγγε τὴν χεῖρα τοῦ μηχανικοῦ,
 ἐνῶ ὁ Γοντράν ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του μορφαζών.
 — Ἐγὼ ἔχω πεποιθήσιν, εἰπέπεν ὁ Φρικουλέ, ὅτι ἡμεῖς
 θὰ κατανικήσωμεν τὰς πλέον ἀνυπερβλήτους δυσχερείας, δι-
 ὅτι ἀρχῆθεν ἡ τύχη μᾶς ἐβοήθησεν.
 Ἐν τούτοις ἡ πείνα κατεβίβρωσεν αὐτοὺς σωματικῶς,
 ἐνῶ δὲ Ὀσιπῶφ ἐκίνε τοὺς πόδας ἐκ
 στενοχωρίας, αἰφνης προσέκρουσαν πρὸς
 μικρὸν κιβώτιον ὑπὸ τὴν κλινὴν τοῦ
 Σάρπ εὐρισκόμενον.
 — Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ κιβώτιον;
 ἠρώτησεν.
 — Ἄ, εἶνε κιβώτιον μὲ ζωοτροφίας,
 ἀπεκρίθη ὁ Γοντράν, τὰς ὁποίας ἡ
 Σελήνη ἐφέρειν ἐκεῖ, προβλέπουσα τὴν
 δυστυχίαν τοῦ Σάρπ, ἐὰν ἐφεύγωμεν
 καὶ τὸν ἀφίνομεν ἐκεῖ.
 — Τί χρυσὴν καρδίαν ἔχει ἡ κόρη
 αὐτῆ, εἶπεν ἀναστενάξας ὁ γέρον.
 Ὁ δὲ Γοντράν ἐξάγων ἐκ τοῦ κι-
 βωτίου δωδεκάδα διπύρων καὶ τέσ-
 σαρα κίττια ἀλατισμένου κρέατος βα-
 θείως ἔστεινε ἐπὶ τῆ προβλέψει ταύτῃ
 τῆς μνηστῆς του.
 — Κύριοι, αὐτὰ μόνον ἔχομεν καὶ
 μὲ αὐτὰ θὰ ζήσωμεν, εἶπε τότε ὁ Φρι-
 κουλέ.
 — Καὶ ἐὰν κατασκευάσωμεν ἡμεῖς
 τροφάς, δὲν εἶνε τοῦτο δυνατὸν; ἠρώ-
 τησεν ὁ κόμης.
 — Εὐκόλως, ἀπήνησεν ὁ Φρικουλέ. Ὡς γνωρίζετε, εἰς τὸ
 κρέας, τὴν βᾶσιν τῆς ἀνθρωπίνης τροφῆς, τὸ ὕδωρ ἐντελῶς
 ἀνωφελές καταλαμβάνει τὰ 4)5 τοῦ βάρους αὐτοῦ· τὸ δὲ
 1)5 ἀποτελεῖται ἐκ στερεῶν οὐσιῶν, ἧτοι ἐκ λευκώματος,
 ἰνῶν, κρεατίνης, πυκτῆς, χονδρίνης κτλ.
 — Λοιπὸν νὰ κατασκευάσωμεν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ.
 — Ὅχι ἀπὸ ὅλα, ἀπεκρίθη ὁ Ὀσιπῶφ, διότι τινὰ συστα-
 τικὰ εἶνε ἐντελῶς περιττά, ὡς ἡ χονδρίνη καὶ ἡ πυκτῆ. Αἱ
 δὲ ἱνες καὶ τὸ λεύκωμα εἶνε σύνθετα ἐξ ὀξυγόνου, ὕδρογόνου,
 ἀνθρακος καὶ ἀζώτου. Δὲν ἔχομεν λοιπὸν ἀνάγκη κρέατος καὶ
 ἄρτου ὅπως τραφῶμεν, ἀλλὰ δέον ἐκ τῶν σελήνητικῶν ἐνταῦθα
 σωματῶν νὰ λάβωμεν τὰς ἀναγκαίουσας ἡμῖν θρεπτικὰς
 μόνον οὐσίας καὶ οὐδὲν πλέον.
 — Δηλαδή, ὑπέλαθεν ὁ Γοντράν, ἰδῶ πρόκειται περὶ κα-
 θαρᾶς χημείας. Καὶ μὴ χάνομεν καιρὸν. Ἀκριβῶς ἔχομεν τ'
 ἀπαιτούμενα εργαλεῖα ἐνταῦθα καὶ αὐθωρεὶ νὰ ἐπιδοθῶμεν
 εἰς τὴν κατασκευὴν τροφῶν.
 Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Ἐτίθησαν πάντες εἰς ἐργασίαν καὶ
 μετὰ διαφόρους δοκιμὰς καὶ προπαρασκευὰς κατάρθωσαν νὰ
 λάβωσιν ἐκ τῆς σελήνητικῆς ἀτμοσφαιρας ἀκετήν ὀσιν ὀξυ-
 γόνου, ὕδρογόνου καὶ ἀζώτου διὰ μέσου τοῦ εὐδιομέτρου καὶ
 ἄλλων σωληνοειδῶν εργαλείων, ἅτινα καὶ ἐτοποθέτησαν ἐν
 ἰδίῳις διαμερίσμασιν.
 — Ἦδη μᾶς ὑπολείπεται ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀνθρακος καὶ
 διὰ τῆς ἀναμίξεως αὐτοῦ μετὰ τῶν ἤδη εὐρεθέντων σωμα-
 τῶν θὰ κατασκευάσωμεν τὰς διαφόρους τροφάς, ὧν ἔχομεν
 ἀνάγκη, εἶπε τότε ὁ Ὀσιπῶφ.
 Πάντες παρετήρουν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.
 — Εὗρον! ἀνέκραξεν εἶτα ὁ γέρον, θὰ κατασκευάσωμεν
 τὸν ἀνθρακὸν ἐν εἰδει γραφίτου, ἀνθρακούχου σιδήρου, καὶ ἀ-
 φοῦ ἐπιτευχθῆ τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα, ἂν, τότε ἀγα-
 πητῆ μου Γοντράν θὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν εὐφροσύνην καὶ νοημοσύ-
 νην σου, ὅπως ἐφεύρωμεν καὶ νεώτερον μέσον μεταφορᾶς μας
 πρὸς καταδιώξιν πλέον τοῦ Σάρπ.

Ὁ Γοντράν τότε ἔλαμψεν ἐκ χαρᾶς καὶ ἐφαντάσθη βλι-
 πων τὴν μνηστῆν του μὲ πτέρυγας καὶ ἐπικαλούμενην τὴν
 συνδρομήν του.
 — Βεβαίως, βεβαίως, κύριε Ὀσιπῶφ, ἀπεκρίθη τότε οὗ-
 τος ὄλως ἐνθους καὶ πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς δεσποινίδος θυ-
 γατρὸς σας καὶ μνηστῆς μου.
 (Ἐπίται συνέχεια)

ΤΟ ΠΑΝΥΣΤΑΤΟΝ ΦΙΛΗΜΑ

(Ἐκ τῆς μελανῆς σελίδος τῆς ἱστορίας)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

III

Ὁ οὐρανὸς εἶνε ζοφώδης, ἡ ἀτμόσφαιρα πνιγρὰ, καὶ
 αἱ ὁδοὶ γλοιώδεις. Πίπτει ἀπὸ πρῶας τόσοσ λεπτὴ βροχῆ,
 ὥστε νομίζει τις ὅτι ὁ οὐρανὸς θόλος εἶνε ἐν παμμέγιστον
 κόσῳ, δι' οὗ κοσμινίζεται τὸ ὕδωρ ἐν εἰδει λεπτῆς κό-
 νευας.
 Ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Γρίβης συμπυκνοῦται τὸ πλῆθος.
 Φαίνεται ὅτι ἔχει συνειθίσει εἰς τοιοῦτου εἶδους θεάματα!
 Καὶ ἀρχίζει ἡ ἀνθρωπίνη αὐτὴ μᾶζα νὰ κωλύεται ἀδιακό-
 πως ἐπάνω-κάτω.
 Μερικοὶ μάλιστα θιαταὶ προσῆλθον τρώγοντες. Καὶ μὲ
 τὸ στόμα των γεμάτο, κραυγάζουν, χειροκροτοῦν, ὑβρίζουν.
 Ὅταν δὲ πύση ἡ κεφαλὴ, καταπαύει ἡ φρενίτις των. Αὐτῇ
 εἶνε ἡ συνήθεια!
 Ἐν τούτοις ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ καὶ πολὺ πλησίον τῆς
 φρικώδους μηχανῆς ἱσταται μία ὠραία νεάνις, ὄλως ξένη
 πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν κατὰ τῷ πλῆθει φρενήτιδα. Τὰ
 ὠραία βλέφαρά της εἶνε ἐκλεισμένα ὡς ἀγάλματος, οὐτίνος
 ἔχει τὴν ὠχρότητα. Εἰς ἐκαστὴν τῆς φρικώδους λεπίδος
 πῶσιν φρικῶ, πειράται νὰ προχωρήσῃ, ἀλλὰ μένει ἀκί-
 νητος, ὡς ἄψυχον ὄν. Καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει οὐσα δὲν
 βλέπει τίποτε, δὲν ἀκούει τίποτε, δὲν ἔνοιε τίποτε. Τὴν
 ὠθοῦσι, τὴν πιέζουσι, τὴν ὑβρίζουσιν, ἀλλ' αὐτὴ στρέφει
 ὀλίγον τὴν κεφαλὴν της, τὴν ἐκπαγλὸν ἐν τῇ ὠχρότητι καὶ
 τῇ ἀναίσθησί της, καὶ ἐπανέρχεται ἐν τῇ προτέρα ἀγαλ-
 ματώδει καταστάσει της. Δὲν ἀνοίγει τὰ βλέφαρά της,
 παρὰ μόνον διὰ νὰ ἴδῃ τὰ ἀφικνούμενα τῶν καταδικῶν
 ὀχήματα. Παρατηρεῖ τότε ἀπλήτως ἐκαστον τῶν ἀτυχῶν
 τούτων ἀνθρώπων, οἵτινες ὀδηγοῦνται εἰς τὸν θάνατον καὶ
 ἔπειτα κλείει ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμοὺς.
 Μετὰ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας προσήλθον τοὺς ὀφθαλμοὺς
 ὀλανοκίτους μὲ μίαν φρικώδη ἐντάσιν ἐφ' ἐνός ὀχήματος,
 τὸ ὁποῖον προσέρχεται βραδέως.
 Εἶνε ἐκεῖ! . . . Τὸν ἀνεγνώρισιν . . . Αὐτὸς τὴν εἶχε
 προηγουμένως παρατηρήσει. . . Τὰ βλέμματά των δὲν
 ἀποχωρίζονται πλέον ὡς ἐν τῷ δικαστηρίῳ, διότι αὐτῇ δὲν
 ἔχει πλέον δάκρυα διὰ νὰ καλύψῃ τὴν ψυχὴν της. . . Αὐτῇ
 ἦτο ἐνώπιον αὐτοῦ, ὡς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. . .
 Τὸ ὄχημα σταματᾷ. . . Ἡ πρώτη κεφαλὴ πίπτει —
 χειροκροτήματα ἀνάμικτα μὲ ὀξείας γυναικείας κραυγᾶς
 ἠχοῦσι πανταχόθεν. . . Ὁ δῆμιος δοκιμάζει τῆς λαίμη-
 τόμου τὴν λεπίδα, τὴν ἀνεβοκατεβάζει ἐπὶ ἐννέα ὄλας φο-
 ράς!
 Ἦδη ἐτοιμάζεται διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του!
 Ἐκείνη, ἡ δύστηνος μνηστῆ του, δὲν κλαίει, ἀλλ' ἀπὸ
 ὠχρᾶς γίνεται πελιδνὴ. . . Οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶνε προση-
 λωμένοι ἐκεῖ, οἱ ὀδόντες της συνέσφιγγμένοι, ὁ λάρυγξ ξηρὸς
 καὶ ἡ καρδία της βαρετὰ ὡς μόλυβδος.
 Αὐτῇ δὲν αἰσθάνεται ἀλλοῦ ποθεν τὴν ζωὴν της, παρὰ
 μόνον ἐκεῖ, εἰς τὸ στήθος της, εἰς κανὲν ἄλλο μέρος! Τὸ
 σῶμά της εἶνε παγωμένον, ὁ νοῦς της εἶνε προσκολλη-

μένος εἰς μίαν καὶ μόνην σκέψιν. «Ἐρχονται νὰ τοῦ κό-
 ψουν τὴν κεφαλὴν! . . . νὰ τοῦ κόψουν τὴν κεφαλὴν! . . .»
 Ἐκείνος τὴν χαιρετίζει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ εἶτα ἀρ-
 χίζει ν' ἀνέρχεται βραδέως τὴν κλίμακα τῆς λαίμητόμου. . .
 Ἴδου αὐτὸς ἐπὶ τοῦ πατώματος αὐτῆς, ἐνώπιον τῆς λεπί-
 δος εἶνε ὠχρὸς καὶ χαιρετίζει ἐκείνην διὰ τῶν ὀφθαλμῶν,
 τὴν παρηγορεῖ. . .
 Αὐτὸ διήρκεισεν ἐπ' ὀλίγα δευτερόλεπτα τῆς ὥρας, ὅτε ὁ
 δῆμιος ἐπιθέτει τὴν εὐρεῖαν χεῖρα του ἐπὶ τῶν ὠμων τοῦ
 θύματος. . . Τὸ σῶμα πίπτει πρὸς τὰ ἔμπεδος. . . Μία ἀκτίς
 ἐρυθρᾶ ἀναπηδᾷ ἐκείθεν. . . ἡ κεφαλὴ πίπτει. . .
 Ἐκείνη πλῆσταιζει, κύπτει, καὶ ἀρπάζουσα ὀρμεμφύτως
 διὰ τῶν δύο χειρῶν της τὴν αἰμόφυρτον κεφαλὴν, προσκολλᾷ
 μετὰ πάθους τὸ στόμα της ἐπὶ τοῦ νεκρωθέντος στόματος.
 Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην παρατηροῦσιν ὅτι τὰ χεῖλη τοῦ
 ἀποκεφαλισθέντος ἤρξαντο νὰ συστέλλωνται καὶ νὰ διαστέλ-
 λωνται καὶ ἐν τῇ βαθείᾳ αὐτῇ σιγῇ ἠκούσθη ὁ ψίθυρος δύο
 φιλημάτων.
 (Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). Γ. Ρ. Κ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

77. Τετράγωνον γραμμάτων.
 — Ἀείποτε μὲ θέλεισ θανάσιος μ' ἀποκτῆς.
 — Ὑπὸ βελάνου σχῆμα τὸ σῶμά μου οἰκῶ.
 — Ἐμὲ στὰ δέκα μέρη τοῦ λόγου ἀπαντᾷς.
 — Ὀλίγους ἔχ' ὁμοίους, τοὺς δ' ἔσους μ' ἀριθμᾷς.
78. Τετράγωνον γραμμάτων.
 — Χρόνιον πάθος εἶμαι θαντὴν μὴ προξενοῦν
 — Ἐντὸς τοῦ σώματός σου — Οἱ πάντες μὲ ζητοῦν,
 Οὐδεὶς δ' ἐργάζεται με. — Πλησίον εἰς λεχῶ.
 — Ὡς τῆς μουσικῆς τὸν χρόνον τὸ μέρος μου κρατῶ.
- Κων)πολις. Α. Μελισσόπουλος.
79. Αἶνιγμα.
 Διῶξθι καὶ βάλε λά
 Καὶ ἀμέσως τί χαρὰ
 Τὰς οἰκίας παρατῶ
 Καὶ ὅ τῃ μουσικῇ πετῶ
- Λαύριον. Σ. Ν. Μαρῆς.
80. Αἶνιγμα.
 Εἶμα μία ἀντωνομία, τρέψε ὅ τῃ γραμματικῇ.
 Ὅμως θηλυκὴ δὲν εἶμαι, ἀλλ' οὐτ' ἀρσενικῇ.
 Ἄν καπέλλον μοῦ φορέσῃς θὰ μὲ ἴδῃς καμαρωμένη
 Μέσα ὅ τὰ τηλεγραφεῖα ἢ ὅ τ' ἀρνοῦσι κοιλία κρυμμένη
 Ἄλλ' ἂν πάλι σὲ καινούργιο καπέλλο μὲ φορέσῃς
 Νὰ μὴ ὅ ἀξιώσῃ ἡ τύχη εἰς τὰ νοχία μου νὰ πίσῃς.
- Γ. Σ. Κ.

- Ἀόσεις τῶν ἐν τῷ 19 φύλλῳ αἰνιγμάτων.
69. Αἶνιγμα Ἀράχνης.
 Ἐβυσαν αὐτὸ ὁ κ. Κ. Μηλιαράκης ἐκ Καίρου, ὁ κ. Π. Σιμό-
 πουλος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Β. Μαντάκης ἐκ Πειραιῶς, ἡ δεσπ. Ἐλ.
 Κωστοπούλου ἐκ Πατρῶν καὶ ὁ κ. Π. Σαινόπουλος ἐκ Σπίνης.
70. Αἶνιγμα Νεότης.
 Ἐβυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Σιμόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Π. Σαι-
 ὄπουλος ἐκ Σπίνης.

ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΤΗΣ „ΦΥΣΙΣ“

Γ. Ρ. Κί ρ κ ο ρ α ν. Νεώτερα ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Προσεχῶς
 ἀπαντῶμεν. Ἐσχεῖτε — Δ. Κ. Πά τ ρ α ς. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη.
 Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς.
 — Γ. Κ. Βό λ ο ν. Συνεστημένη μετὰ ἀντιτίμου σειράς τόμων «Φύ-

σεως ελήφθη. Ευχαριστούμεν. Ἐλάβομεν ὅπ' ἔφει καὶ σημειώσεις καὶ ἔχει καλῶς. Συμμορφωθήσομεθα.—Α. Χ. Σὺ ρ ο ν. Ζητούμενους ἀριθμοὺς 5 καὶ 6 ἔτους σὰς ἀποστείλαμεν. Τοῦ 4 ἔτους τιμῶνται πρὸς 20 λεπτά.—S, P. Washington Numeros demandés avons expediés.—Α. Κ. Β ῶ λ ο ν. Διεύθυνσιν εἰσαγγελίως μεταβάλομεν ὡς γράφετε διὰ Σύρον.—Χ. Α. Μ ε λ ι γ α λ ᾶ. Ἐπιστολὴ μετὰ περιχομένων ἐλήφθη. Φύλλα 8βρίου σὰς ἀποστέλλομεν. Σημειώσατέ μας ὅ,τι σὰς λείπουν ἵνα σὰς τὰ ἀποστέλλωμεν.—Κ. Μ. Κ ἄ ρ ο ν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν τῷ αὐτῷ ἀνταποκριτῇ μας τὰ δέοντα.—Σ. Ν. Μ. Α ὑ ρ ι ο ν. Ἐλήφθησαν, ἔχει καλῶς.—Ι. Δ. Π ᾶ τ ρ α ς. Ἐπιταγὴ καὶ ἀπόδειξις ἐλήφθησαν. Ευχαριστούμεν πολύ. Γράφομεν.—Θ. Π. Κ ὺ μ η ν. ἔχετε δίκαιον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη ἔκτοτε.—Ι. Δ. Θ ἦ ρ α ν. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Ἀναμένομεν τὰ αναφερόμενα ἐν αὐτῇ, οἶνον, φάβαν καὶ φακῆν. Προσυχῶς θὰ δημοσιεύσωμεν εἰκότα.—Δ. Ν. Π. Θ ε σ σ α λ ο ν ἰ κ η ν. Ἐλήφθησαν ἀλλὰ δεῖν νὰ ἐγγραφῆτε πρότερον συνδρομητής.—Γ. Ι. Κ ἔ ρ κ υ ρ ο ν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Φύλλον θὰ σὰς ἀποστέλλεται αὐτόθι. Ευχαριστούμεν διὰ καλλίστας ὑμῶν διαθέσεις. Χειρόκρια δώνασθε νὰ ἀποστείλῃτε ἡμῖν δύο ζεύγη ὡς δείγματα. ἀριθ. 6 1/4 καὶ ἀριθ. 7 1/2. Ἀναμένομεν ὡς καὶ ἀγγελίαν.—Α. Σ. Β ο υ κ ο υ ῆ σ τ ι ο ν. Τίποτε εἰσέτι δὲν ἐλάβομεν. Ἀναμένομεν ἐμβασμά σας.—Μ. Τ. Θ ἦ ρ α ν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ευχαριστούμεν. Ἀγγελίαν ἐστέλλομεν ἑτέραν.—Σ. Κ. Ἰ σ μ α ἰ λ ῖ α ν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Ευχαριστούμεν πολύ. Γράφομεν.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «ΦΥΣΕΩΣ»

γνωστοποιεῖ εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ καὶ ἰδίως τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ ἀγαπητοὺς αὐτῆς συνδρομητὰς καὶ φίλους, ὅτι μὴ ἐκδομένου ἐφέτος ἡμερολογίου τῆς «Φύσεως», παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθῶσιν ἀντ' αὐτοῦ τὸ λαμπρὸν καλλιτεχνικώτατον καὶ πανελληνίου ἀπολαύοντος φήμης

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1896

τοῦ κ. ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

μεθ' οὗ συνεβλήθη καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς «Φύσεως» πρὸς τοῦτο.

Τὸ ἡμερολόγιον Σκόκου τοῦ 1896 σῶγκειται ἐκ 450 πυκνῶν καὶ κομψῶν σελίδων, καὶ ἐκ 50 καλλιτεχνικωτάτων εἰκόνων, περιέχει δὲ 125 ἐν ὅλῳ θέματα καὶ διατριβὰς ποικίλης καὶ ἀρίστης ὕλης, τερπνάς, διδακτικὰς, γεγραμμένας μὲ χάριν, εὐφροσύνην, κοινωνικὸν αἶσθημα, ὑπὸ 40 συνεργατῶν, ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων κτλ.

Περιλαμβάνει: ποιήματα, διηγήματα, ἐπιστημονικὰς καὶ πολιτικὰς διατριβὰς, τερπνάς ἐγκυκλοπαιδικὰς πραγματείας, κοινωνικὰς μελέτας, καλλιτεχνικὰς σημειώσεις, ἠθογραφίας, δραματῆα, κωμῶδιαι, τοπογραφίας, ἱστορικὰς μονογραφίας, θαλασσοδρομῆα, κωμικὰ παίγνια, ἐπιγράμματα, σκῆψεις, ἀνέκδοτα, βιογραφίας, γελιογραφίας κτλ.

Συνεργάται τοῦ ἡμερολογίου τούτου εἰσὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, ἦτοι: Ἀχ. Παράσχος, Κ. Παλαμῆς, Χ. Ἄντινος, Ἰωάν. Καμπούρογλος, Γρ. Ξενοπούλου, Ἐμ. Λυκούδης, Ν. Δ. Ἐπισκοπόπουλος, Γ. Πολύμης, Ἀγγ. Ἐφραλίωτης, Σπυρ. Λάμπρος, Γ. Μερχοῦδης, Γ. Μαρτινέλης, Ἀλ. Φιλαδέφειος, Τιμ. Ἀμπιλάς, Κ. Φ. Σκόκος, Παῦλος Νιοβάνος, Σ. Λεβιάδης, Δ. Μάρμαρης, Στ. Μαρτζάνης, Ἀνθρ. Μαρτζάνης, Γ. Φιλάρετος, Π. Συνοδινός, Σταμ. Βάλλης, Δ. Ξ. Στεφανόπουλος κτλ.

Τιμᾶται ἄδειον φρ. 4. — Χρυσόδειον φρ. 5.

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Φύσεως» συνίστησι τοῖς φίλοις καὶ συνδρομηταῖς νὰ πείπωσι τὸ ἰσότημον εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἐκδότην, εἴτε πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ θὰ λαμβάνωσιν ἀσφαλῶς τὸ τεῦχος. Φρ. Πρίντζης.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΗΝΗ

Ἀθήναι, ὁδὸς Μουσῶν, ἀριθ. 1.

Πλατεῖα συντάγματος

Ἔργασια τελειοτάτη. Περιποιήσις ἔκτακτος. Καθαριότης εἰς τὸ ἔπακρον. Προθυμία ἀπαράμιλλος.

Τὸ κατάστημα διαθέτει εἰδικὸν τεχνίτην διὰ τὴν κόμωσιν τῶν κυριῶν καὶ τὴν κατ' οἶκον περιχορμίσιν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΑΒΙΑΝΟΥ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

Ὁδ. Ἐρμοῦ ἀπέναντι Καπνικαρίας

ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ κατάστημα προμηθεύει ἤδη ἐξ Ἑβρώπης πάντα τὰ τελειότατα ὑλικά πρὸς κατασκευὴν πιλῶν γυναικῶν καὶ κορασιῶν, εἰδοποιεῖ τοὺς πολυπληθεῖς πελάτας του, ὅτι ἔχει ἤδη εἰς διαθέσιν αὐτῶν μεγάλην συλλογὴν πιλῶν τοῦ τελευταίου συρμοῦ πάσης ἡλικίας καὶ σχήματος.

Πώλησις λεανκῶς καὶ χονδρικῶς.

ΤΙΜΑΙ ΜΕΤΡΙΟΤΑΤΑΙ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΣΠΡΟΠΡΟΥΧΩΝ

ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Κατασκευάζονται ὑποκάμισα καὶ ἐσώδρακα ἀνδρῶν, προίκες γυναικῶν, ἐνδυμασίαι βρεφῶν βαπτίσεως κτλ. παντὸς εἶδους καὶ ὑφάσματος εἰς εὐρωπαϊκὴν ἐντέλειαν καὶ τιμὰς συμφεροτάτους.

Ἀπλὴ ἐπίσκεψις τοῦ καταστήματος δίδει πᾶσαν ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐκτέλεσιν παραγγελιῶν.

ΝΕΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Στοῦ Μελά ἀρ. 15-17

ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΓΡΑΙΚΟΥ

ΝΕΑ ΕΙΔΗ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΑ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΛΟΥΣΙΑ

Τιμαὶ λίαν συγκатаβατικαί.

Ἐκ τῶν Καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ